

De premis i premiats

La concessió dels premis Octubre, en un Alameda Palace atapeït de gent, produí com sempre sorpresa, satisfacció i els mes diversos comentaris.

E. S.

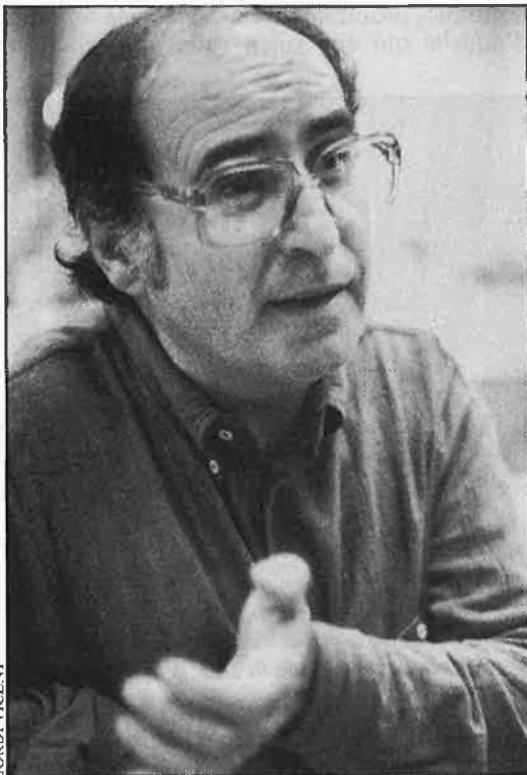
A la fi del sopar dels Premis Octubre, després d'un procés de votacions d'intriga eurovisiva, es llegia el veredicte final. El premi de poesia fou per al llibre *Àmfora grega*, de Jordi Pàmias, i el de narrativa per a *L'ocell*, de Ricard Creus. El premi d'assaig fou declarat desert, però el jurat recomanà la publicació de *La conxorxa americana*, de J. Castellà-Gassol.

Jordi Pàmias s'havia presentat ja als Octubre de 1983, quan guanyà Francesc Prats, i més tard als de Beniarjó. Ara, la seua constància i la seua dedicació s'han vist, a la fi, recompensades.

Segons el mateix autor, el poemari és, essencialment, una recreació de mites clàssics, una revisitació creativa del món dels símbols. Una reflexió, també, del pas del temps, de la màgia que perviu en la infantesa. Els seus versos alternen la rima i el vers blancs, ritmes diversos. Pàmias ha tractat d'evitar la monotonia, de mantenir-se obert a diferents camins.

Per a Miquel de Renzi, jurat en la present edició dels Octubre, el llibre traspua molta sensibilitat i una gran correcció. Destaca el to, líric, però que ha sabut transcendir poèticament l'experiència concreta. Renzi ens subratlla també que, en comparació a altres anys, ha augmentat el nivell general, amb una majoria d'originals almenys agradables de llegir, mentre que ha disminuït molt la xifra d'horror i desficiacs. Tant de bo.

Per a la major part dels entesos, els jurats enguany han estat molt conservadors. Pàmias és, ja ho hem dit, un vell conegut, i també el segon classificat, l'exhuberant sonetista Sala i Codony, que d'un temps ençà no es perd

JORDI PÀMIAS

convocatòria, ni gran ni menuda. En canvi, hi havia un nombre considerable d'autors joves, alguns de ben interessants, la majoria dels quals no han merescut ni l'esment a les deliberacions del jurat.

L'any passat, un premi atrevit; enguany, prudent, el premi Vicent An-

drés Estellés segueix sent imprevisible.

Ricard Creus, pintor, autor d'una extensa obra poètica i narrador alhora, arreplegà el seu *Andròmina* visiblement emocionat. Més tard, es manifestava molt satisfet pel premi i per la possibilitat d'editar a Tres i Quatre. Recordà que ell havia començat escrivint narrativa i que s'havia iniciat en la poesia d'una manera una mica casual. La novel·la premiada forma part d'una trilogia que ja ha madurat bastant i on es proposa evocar ambients i sensacions passades, amb un llenguatge que busca la naturalitat.

Joan M. Monjo, membre del jurat, ens subratllà aquest treball de llenguatge, com també l'intimisme, acostat al de Mercé Rodoreda, de l'estil. El fet de tenir un protagonista femení i estar ambientada a la guerra civil ajuden a relacionar ambdós escriptors. Monjo esmentà també *La sagrada família*, novel·la finalista de l'alcoià Jordi Botella, al seu parer d'una gran qualitat i perfectament publicable. Botella és, en efecte, un poeta i narrador que caldrà tenir, en el futur, molt en compte.

Un altre octubre veuria, en precari equilibri, la cúpula del poder autonòmic i la crema literària catalana. Fuster, Ciscar i Lapidèria compartien, amb humor, un cantó de la taula. Uns esglaons avall destacaven l'abillament oriental del Sifoner, l'elegància irònica de Racionero i de Grilli i la gavardina donostiarra de Piera, i la Núria Feliu, com sempre, encisadora. Merxe Banyuls corria amunt i avall. Però, haver-hi, hi havia tota la flor del país, o quasi, de Lluís Alpera a Josep Ballester. Jurats, convidats i gent que paga. No cal que passem llista. □

JORDI PÀMIAS

Dalt, Ricard Creus, premi «Andròmina». Baix, Jordi Pàmias, guanyador de «V. A. Estellés».